

[Arbejdsministeren]

at tænke anderledes. Det kan også være, det er rigtigt, at man skal have datalære på et tidligt stadi - det ved fru Lone Dybkjær som ingeniør mere end jeg - så man ligesom får lært disse ting, så man ikke som så mange af os oplever en eller anden indgroet blokering over for fysik og matematik, fordi »det er nok noget, jeg ikke kan finde ud af som pige«, som jeg selv har oplevet det. Jeg tror, det er meget vigtigt, at man får kvinderne eller pigerne med i den fase.

Fru Anne Grete Holmsgård var inde på, at regeringen ikke ønskede lønudjævning. Det gør vi ikke på den måde, at vi siger, at lønudjævning skal til for enhver pris, således at alle skal tjene det samme. Det er ikke det, vi ønsker os, men vi ønsker, at alle skal have anstændige lønninger og have mulighed for at få uddannelse, og vi ønsker faktisk også nogle velfærdsforbedringer. Men vi erkender samtidig, at vi er i en økonomisk krisetid, og at det derfor er nødvendigt for os dels at spare på nogle områder, dels at finde ud af, om de ressourcer, vi anvender, kan anvendes på en alternativ måde, på en bedre måde, på en mere alsidig måde, således at vi kan få mere for de penge, vi giver ud.

Fru Helle Degn var inde på nogle væsentlige ting om, hvad man kan gøre for at lette kvindernes vilkår. Det er bl. a. et spørgsmål om uddannelse, men selv om man har uddannelsen, kan vi finde masser af områder, både inden for den offentlige sektor og i det private erhvervsliv, hvor kvinder og mænd har samme uddannelse, men hvor kvinderne bliver holdt tilbage, mens mændene automatisk flyver frem i systemet. Jeg ved ikke, om det er guleroden, der venter foran, eller om de har en indbygget raket bagi, men et eller andet sker der i hvert fald med de mænd.

Hvad kan man gøre for at få en anden form for jobstruktur også dér? Jeg tror, det er noget, der kommer til at kræve en umådelig stor bevidstgørelse. Det kommer også til at kræve mod af os. Vi vil have disse ting, og vi føler, at det er lige så naturligt, at kvinder indtager de stillinger, som at det er mænd. Man må ikke sige: »nej og ih og åh, og tror du nu, at du kan klare det?« - altså hele den kvindeopdragelse med, at det er ikke sikkert, du kan klare det, og der er nok nogle, der er dygtigere. Hertil kommer arbejdsfordelingen i hjemmet.

Jeg føler mig fristet til at sige, at jeg er meget enig med fru Helle Degn i det. Jeg er også enig i, at det er uheldigt, at der ikke er kvinder med i EDB-udvalget, ligesom det er uheldigt, at der ikke var flere kvinder med i mediekommissionen. Det kan vi blive enige om. Men jeg er lidt bange for, at vi kommer til hele tiden at gøre os selv til en restgruppe eller en marginalgruppe, når vi siger: dem med de dårligste uddannelser, de dårligste lønninger, det er kvinderne.

Sidste uge deltog jeg i en beskæftigelseskonference i Europarådet, hvor man sad og skulle lave et eller andet fint communiqué. Man begyndte med, at nu skulle man gøre noget særligt for de særlig udsatte grupper, og det var de handicappede og de langtidslidende og så kvinderne - indtil der var to kvinder, en svensk og en dansk kvinde, som protesterede imod, at vi altid skulle betragtes som en minoritetsgruppe. Vi var dog halvdelen af befolkningen. Vi må hele tiden bide os fast i, at vi ikke er en mindretalsgruppe, men at vi faktisk forventer, at halvdelen af de gode og velbetalte stillinger er vores.

Svend Auken (S):

Arbejdsministeren har ret i, at det er et meget beskedent ønske - derfor er det selvfølgelig dybt beklageligt, at det ikke blev opfyldt - at få bare ét eksempel på, at regeringen har ført en politik, der tog fra de rige og gav til de fattige.

Ministerens kollega miljøministeren blev jo svar skyldig på kristeligt folkepartis landsmøde. Jeg tror ikke, det er, fordi miljøministeren ikke følger med i dansk politik. Jeg tror, det hænger sammen med, at der ikke er ét eneste eksempel. Men jeg vil da gerne gentage spørgsmålet, om ministeren kan komme herop og give folketinget og offentligheden ét markant eksempel på, at man har ladet krisens byrder især bæres af de stærke skuldre i forhold til de svageste skuldre. Hvis ikke man kan finde et eksempel i fortidens politik, så kunne man måske løfte sløret for fremtidens politik og afvise alle de rygter, der er fremme om yderligere nedskæringer på dagpengeområdet, arbejdsmarkedsuddannelser, det sociale område osv.

Jeg kan vældig godt lide at sidde og lytte til arbejdsministerens mange smukke og tilforladelige talemåder, og jeg tror såmænd